

EDITURA PARALELA 45

frontiere
de
comunicaj

Redactare: Alexandra Turcu
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LIN, TAO

Taipei / Tao Lin ; trad. din lb. engleză de Vlad Pojoga. - Pitești :

Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-2912-8

I. Pojoga, Vlad (trad.)

821.111

Taipei
Tao Lin

Copyright © 2013 by Tao Lin
First published by Vintage Books an imprint of Random House, Inc.,
New York.

Translation rights arranged by AJA Anna Jarota Agency and
The Clegg Agency, Inc., USA.
All rights reserved.

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

TAOLIN Taipei

Traducere din limba engleză de
Vlad Pojoga

Editura Paralela 45

1

Începuse să plouă puțin dintr-un cer aburit, aparent fără nori, în timp ce Paul, 26, și Michelle, 21, mergeau spre Chelsea la un party de lansare a unei reviste într-o galerie de artă. Paul se resemnase se resemnase să nu vorbească și începea să simtă mai degrabă că „traversează universul“ decât că „pășește pe trotuar“.. Privea fix înainte, cu o expresie ca o mască pe față, încercând vag să-și aducă aminte unde fusese cu un an în urmă, în noiembrie, mai mult ca să aibă ceva de făcut decât pentru că voia cu adevărat să știe, chiar dacă nu era lipsit de curiozitate. Michelle, în stânga lui, intra și ieșea din vederea lui periferică – îndeajuns de departe ca pietonii să treacă printre ei fără a bănui nimic – ca o licărire lentă, amorfă. Paul se gândea la cuvântul „undevă“, în același timp ca destinație provizorie și ca destinație finală, când Michelle l-a întrebat dacă e ok.

— Da, a zis Paul mecanic.

Câteva minute mai târziu, în timp ce intrau într-o clădire, a privit-o în trecut pe Michelle și a fost surprins s-o vadă rânjind, iar după aia nu s-a mai putut opri el însuși din rânjit. Uneori, într-o ceartă, simțindu-se ca și când ar fi jucat într-un film și scena tocmai se terminase, Paul rânjea dintr-odată, făcând-o și pe Michelle să rânjească și așa puteau să se bucure (între una și patruzeci de ore) de lucrurile pe care le făceau împreună, dar de data asta nu se întâmplase, în parte pentru că Michelle rânjise

prima. Paul și-a ferit privirea, ușor confuz, și și-a înăbușit rânjetul.

— Ce, a zis el ridicând neintenționat vocea, nesigur de cum se simțea exact, iar ei au intrat într-un lift mare, lumesc, al căror uși s-au închis încet.

- Ce, a zis Paul pe un ton normal.

— Nimic, a zis Michelle, încă rânjind puțin.

— De ce rânjești?

— Fără motiv, a zis Michelle.

— Ce te-a făcut să rânjești?

— Nimic. Pur și simplu viața. Situația.

Intrând la party, la etajul cinci, Paul a realizat că spusese niște lucruri vag negative despre o persoană care era probabil acolo, așa că a luat-o repede spre Jeremy – o cunoștință cu care era ușor să vorbești – și l-a întrebat ce filme văzuse recent. Michelle era la o distanță mică – parțial vizibilă, apoi obturată, apoi total vizibilă –, înainte de a veni spre ei, cu ceea ce părea a fi un zâmbet ironic pe buze, ca să-l întrebe pe Paul dacă bea ceva. Jeremy calcula cu voce tare prețul necesar pentru fiecare oră a unui documentar biografic în două părți despre Che Guevara, când Michelle s-a întors cu o bere. Paul i-a mulțumit, iar ea s-a îndepărtat într-o manieră similară unui homar, intermitentă, ondulată, părând relaxată și dezorientată. „Vrea să fie singură“, s-a gândit Paul puțin confuz. „Sau vrea să mă lase pe mine să fiu singur.“

O oră mai târziu, aveau în mână al treilea sau al patrulea rând de băuturi și stăteau pe scaune într-un colț întunecat, având în față ceea ce lui Paul i se părea a fi un grup de șaizeci până la optzeci de prieteni. Muzica dată tare, de dans, în general electro – în momentul ăla Michael Jackson – suna din niște boxe invizibile. Paul se uita fix la o serie de trunchiuri. În fostele lui relații, știa, resimțise, la un anumit nivel, insatisfacția ca pe un entuziasm cu suport empiric în fața viitorului, pentru

că implica posibilitatea unei relații mai satisfăcătoare alături de cineva pe care nu cunoscuse încă; cu Michelle, de care se simțea mai apropiat decât de fostele lui prietene – îi spusese asta de câteva ori, sincer – insatisfacția părea mai mult un eșec personal, o indicație directă a unor defecte interne, pe rezolvarea cărora trebuia să se concentreze în privat. Știa la un anumit nivel că în loc de asta se aștepta ca Michelle, sau un fel de combinație între Michelle și lume, să-i suporte și să-i învingă negativitatea – să fie soluția în care avea să se dizolve ireversibil, imposibil de găsit. A luat o gură de vin, gândindu-se cum, conform internetului, cu o vară înainte să moară, Michael Jackson lua între zece și patruzeci de xanaxuri pe noapte. Paul și-a tras distrat scaunul înspre Michelle și, fără un scop precis, i-a atins umărul, nesigur și nesăbuit, ca un copil mângâind un câine mare care privește în altă parte. Așteptându-se la privirea ei plictisită afișată cu zece minute în urmă, când se uitaseră evaziv unul la altul în timp ce ea se întorcea cu altceva de băut la locul ei, Paul a fost surprins de privirea severă, vizibil – aproape efervescent – deprimată a lui Michelle. Fața lui Michelle s-a înroșit antagonic, aparent într-un reflex defensiv, pentru ca apoi să pară frustrată și puțin confuză, iar apoi timidă și rușinată. Paul a întrebat-o dacă voia să plece curând. Michelle a ezitat, apoi a întrebat dacă asta voia Paul.

— Nu știu. Ți-e foame?

— Nu chiar. Ție?

— Nu știu, a zis Paul. Aș mânca undeva.

Într-o noapte, cu luni în urmă, se așezaseră pe o bordură pe Lafayette Street, ca să continue în repaos o ceartă. Paul fusese distras de comportamentul calm, inteligent al lui Michelle și începuse să uite de ce se certau, chiar în timp ce vorbea cu o voce agitată, fixându-se cu o apreciere din ce în ce mai mare pe felul în care lui Michelle îi plăcea de el destul de mult ca să nu-l părăsească pur și simplu și să nu-l mai vadă niciodată, lucru pe

care ar fi putut să-l facă – pe care ar fi putut oricine să-l facă, se gândise Paul, intrigat dintr-odată de conceptul de grațitudine.

— Vrei să mâncăm la Green Table?

— Dacă așa vrei tu, a zis Michelle.

— Ok. Când vrei să plecăm?

— După ce termin paharul ăsta de vin.

— Ok, a zis Paul și s-a dat cu scaunul înapoi, cam la jumătatea distanței față de unde fusese inițial. O să-l prezint pe Kyle cuiva. Mă-ntorc în cinci minute.

Paul n-a reușit să-l găsească pe Kyle, 19, sau pe prietena lui Kyle, Gabby, 28 – colegii lui de apartament într-o clădire de la stația Graham L din Brooklyn – și se întorcea lângă Michelle, când a realizat că trecuse pe lângă Kyle, care stătea beat și singur în mijlocul unei zone pline de oameni, ca la un concert. După un scurt moment de indecizie și nemișcare, Paul s-a întors și a întrebat dacă nu vrea Kyle să o cunoască pe Traci. Kyle a dat din cap că da și l-a urmat pe Paul în afara galeriei, într-un hol larg, unde șase oameni, inclusiv Traci – descrisă în prealabil de Kyle ca „super bună“, de Paul ca „având mult trafic pe blog“ – au dat mâna unul cu altul. Paul a rânjit inconfortabil uitându-se fix la o persoană, apoi la alta, gândindu-se că nu avea „absolut nimic“ de zis, în afară poate de lucrurile la care se gândea, care nu păreau potrivite și se și succedau cu rapiditate. Partea din față a propriului cap i se părea străină și vidată ca o pungă de plastic, blocată acolo, în vânt, în timp ce el mergea către ea, conștient că probabil îl văzuse rânjind la Traci și a întrebat-o dacă voia să plece acum.

— Tu vrei? a zis Michelle fără să se ridice.

— Mda, a zis Paul, uitându-se spre galerie.

— Poți să mai vorbești un pic cu Kyle dacă vrei.

— Nu vreau, a zis Paul.

— Pari să vrei.

În aceeași colecție:

Gonçalo M. TAVARES	Un om: Klaus Klump. Mașinăria lui Joseph Walser
Roland ORCSIK	Comandoul Fantomă
Andrei KURKOV	Lăptarul de la miezul nopții
Ahmed SAADAWI	Frankenstein în Bagdad
Tom BAKER	Băiatul care dădea cu piciorul în porci
Juan Pablo VILLALOBOS	Îți vând un câine
Azareen OLOMI	Spuneți-mi Zebra
Richard BRAUTIGAN	Căderea unui sombrero

În curând:

Kirstin CHEN	Îngroapă ce nu putem lua
Adam HASLETT	Gândește-te că nu mai sunt
Andrei KURKOV	Grădinarul din Oceașkov